

געגוע משותף. יואלי ב'ובמיוחד גן זה א'

מי בבית

פסטיבל בבית' נותן הזדמנות נוספת לצפות בהצגות הצנועות והמקסימות של נעמי יואלי

שי בר יעקב

אחת ההפקות המיוחדות ביותר שצמחו בירושלים בשנים האחרונות הוא 'פסטיבל בבית'. בשבוע הבא (21-24 ביולי) הוא יתקיים בפעם הרביעית. הפסטיבל מציג אירועים אמנותיים חד-פעמיים המתרחשים בתוך בתים פרטיים. השנה יש חידוש מרענן בתוכניות עם שתי הופעות בממדים גדולים יותר, 'House' של האמן האורח דומיניק הובר, המתפרס על פני בית דירות שלם, ו'טוק טוק' של מיכל ועקנין, המתקיים בתוך בית מלון מפואר. לצד היצירות השאפתניות הללו, יעלו חמישה מופעים נוספים, בהם צמד הצגות צנועות ומקסימות של הבמאית והשחקנית המוערכת נעמי יואלי, שהוצגו לראשונה בפסטיבל הקודם, והיו בעיניי אחת הפסגות הנסתרות של העשייה התיאטרונית בארץ בשנה שעברה.

תחת השמות 'ובמיוחד גן זה א' ו'ובמיוחד גן זה ב', מתמודדת יואלי עם חוויית האינר בית שלה בירושלים ועם זיכרונות ילדותה בבירה בשנות ה-60. ההצגה הראשונה מתרחשת בגן ציבורי במרכז העיר, בנקודה המשקיפה על הר ציון והעיר העתיקה. יואלי חוזרת אל הסיפור שמחבר בינה ובין הספסל שעליו היא יושבת מול קהל שמוזמן לא להסתכל עליה אלא להאזין לדבריה באוזניות בזמן שהוא צופה במשקפות אל חומות העיר העתיקה בשעת השקיעה. הנוף הציורי הולך ומקבל משמעות חדשה בזכות המונולוג של יואלי, שמתמקד בסיפור האהבה הבלתי שג'רתי בין הוריה. בדרך היא מצליחה לגעת בדרכה הייחודית והאירונית בנושאים כבדים כמו שאלת הגבול וחצייתו והיחס בין 'הקומדיה האלוהית' של דנטה לגיאוגרפיה הפיזית של עיר הקודש. ההצגה השנייה ממוקמת בגינה של בית משותף בשכונת רחביה, שבו מעבירה אותנו יואלי, כמו במשחק ילדים סודי, בין פינות שונות בגן ומשתפת בלחיי שה בפרקים נבחרים מילדותה. האירוע מסתיים בהקרנת סרט קצר, המתאר את פנים הדירה שפעם הייתה הבית של משפחתה.

שני המופעים ביחד לוקחים אותנו למסע מרתק, מתוחכם ומדומם נפש, שבו אנו מתוודעים לגעגוע של יואלי אל הבית האבוד שלה, הרגשה שקשה שלא להזדהות עימה כי לכולנו יש געגוע נסתר לאותו בית שבלב, מקום של סכסוכים ישנים, של אהבות גדר לות וקנאות קטנות, של סיפורים על שכנים מוזרים וקרובים מיתולוגיים, ומעל לכל, מקום שהעניק לנו פעם תחושת שייכות אמיתית.

18.7.14

יצחק אגרון

5

נעה